

SAINTE-MARIE-AUX-MINES 2016: (GOOD) BUSINESS AS USUAL

Woensdag 22 juni - de langste dag van het jaar is alweer voorbij. De zomer hebben we al gehad: die viel op 5 mei, met nog een lichte nazomer op 9 juni. Sindsdien gaat het met het weer alleen nog maar bergaf: alles is hier onverkort kommer en kwel. Het is bitter koud: de jonge maisplantjes hebben er al dik spijt van dat ze hun kopjes boven de grond hebben gestoken en de sneeuwkllokjes beklagen zich dat hun zomerrust dit jaar wel extreem kort is geweest. Het regent niet - het giet al dagen aan een stuk: in de tuin kan je je alleen nog wagen met zuidwester, oliejekker en doe daar voor alle zekerheid nog maar een reddingsboei bovenop. Verder krijg je meerdere malen per dag en totaal ongevraagd een portie Rode Duivels door de strot geramd - ander nieuws is er blijkbaar gewoonweg niet. Wat rest je dan nog dan zuidoostwaarts te trekken: naar Sainte-Marie-aux-Mines, waar het (hopelijk) droger en warmer is, waar Rode Duivels naar hun werkelijke waarde worden geschat en waar er rond deze tijd van het jaar mineralen in overvloed zouden moeten zijn?

Eens ter plaatse worden mijn verwachtingen ruimschoots ingelost. Het is er - toch tenminste gedurende de periode van woensdag tot en met vrijdag die ik er verblijf - niet eenvoudigweg warm maar wel zo heet dat de spreekwoordelijke mussen er van de daken vallen. Zo van het ene uiterste in het andere terecht komen is bepaald ook niet alles: onder een loden zon meermaals per dag bariet- en andere zwaartekrachtminnende specimens van het beursterrein naar je wagen op de parking zeulen is - zoals ik aan den lijve mocht ondervinden - onder dergelijke omstandigheden absoluut geen lachertje! Trop is teveel en teveel is trop, zoals een roemrucht Belgisch staatsman/charcutier het ooit stelde.

Het eerste waar je in deze onzekere tijden op let wanneer je je in zo'n massale manifestatie waagt zijn uiteraard de extra veiligheidsmaatregelen. Ik twijfel er niet aan dat die wel degelijk genomen zijn, maar dat gebeurde dan blijkbaar toch veel minder opzichtig dan wij dat in ons geliefde (Feind hört mit!) België de laatste tijd aan den lijve mochten ondervinden. Hier geen intimiderend fouilleren; geen ostentatief paraderen met automatisch schiettuig door would-be Rambo's in volledig gevechtstenuue; geen dagelijkse persberichten over invallen waarbij weer eens een (doorgaans totaal fictieve) aanslag werd verijdeld en waarbij tien verdachten werden opgepakt om er de dag nadien weer twaalf terug te laten lopen. Nee, niets van dat alles: de zichtbare beveiliging bestaat hier uit ongewapende mensen van een privé veiligheidsdienst bij de diverse ingangen, wie het vooral om de controle van de ingangstickets te doen is; te velde enkele tweekoppige teams van de geüniformeerde lokale Sécurité Incendie - eveneens ongewapend maar op zichzelf al potig genoeg om de nodige indruk te maken op wie met snode plannen mocht rondlopen; en tenslotte occasioneel nog een team van twee lichtbepapende politiemensen - zoals dat in het verleden ook al het geval was. De enige uitschuiver was een bomalarm voor Le Theatre op vrijdagavond - dat prompt daarop werd ontruimd tot de volgende zaterdagmorgen. Dat deze melding binnenliep enkele minuten nadat ik mijn beursbezoek had afgerond is overigens puur toeval: geloven of niet, maar daar zit ikzelf ditmaal voor niets tussen!

Maar hoe zit dat nu met die mineralen, zal je je ondertussen (terecht) afvragen? Vooraleer we van wal steken zou ik hier toch nog twee algemene krachtlijnen voor SMAM 2016 willen

aangeven: er vielen dit jaar zeer weinig echte nieuwigheden te noteren en veel prijzen (maar gelukkig niet alle) waren absurd hoog. Wat nieuwigheden betreft: het meeste van wat als “nieuw” werd aangeboden was vorig jaar al aanwezig, zij het dan in kleine volumes. De stortvloed van nieuwe vondsten van de afgelopen jaren was grotendeels uit China afkomstig - en die stroom is momenteel nagenoeg opgedroogd. Bovendien weet Berthold Ottens mij nog te vertellen dat de mijnen van Huanggang in Binnen-Mongolië - dé leverancier bij uitstek voor recente nieuwigheden - tijdelijk stilgelegd werden in afwachting van een wereldwijde stijging van de momenteel extreem lage ijzerertsprizen.

Wanneer ik het probleem van (te) hoge prijzen aansnijd dan bedoel ik daarmee niet zozeer de high-end standhouders: dat probleem stelt zich al sinds jaren onveranderd en ook deze beurs vormde daarop geen uitzondering. Ook dit jaar vertelt een goede kennis-standhouder mij hoe een high-end dealer 's morgens bij hem twee specimens koopt aan de gangbare prijzen om ze diezelfde dag nog aan te bieden tegen het vijfvoudige. Bij een grote Franse verdeler van doorsnee mineralen kun je - niettegenstaande een barnumreclame van een 50% discount voor professionals (en dat is hier iedereen) - haast niets meer kopen beneden 1000 Euro. Een zorgwekkende nieuwe tendens is echter dat ook veel low-end verkopers nu plots ongehoorde prijzen gaan verlangen voor al wat er ook maar enigszins een klein beetje ongewoon uitziet. Zowel Indiërs als Chinezen vragen zonder verpinken vijfhonderd tot duizend Euro voor stukken die er met veel goede wil honderd waard zijn. De ouderen onder hen - die het klappen van de zweep kennen - passen zich bij het negotiëren uiteindelijk nog wel aan, maar veel jongeren weigeren pertinent in discussie te gaan en verkopen nog liever níet dan dat ze hun absurd hoge prijzen aanpassen. Chinese verdelers komen daarbij nagenoeg zonder uitzondering aandragen met het argument van schaarste aan specimens in eigen land. Verder is het in Sainte-Marie blijkbaar niet vereist dat aangeboden mineralen geprijsd zijn: een bijzonder kwalijk neveneffect hiervan is het feit dat vraagprijzen kunnen variëren al naargelang het moment van de dag. Zo stijgt de prijs voor eenzelfde azuriet uit de Khanong open pit in Laos van 250 Euro 's morgens tot 650 Euro 's avonds.

Voor het mineralogisch detailwerk gaan we dicht bij huis van start: in Europa. Uit Roemenië is er goed nieuws: de recente periode van een kwalitatief minder aanbod wordt blijkbaar terug doorbroken met een reeks nieuwe vondsten zoals die worden aangeboden door Vasile Chinta. In het dagelijks leven runt Vasile - samen met zijn dochter - een dokterspraktijk in Baia Mare (dichter bij de bron kan moeilijk). Daarbuiten organiseert hij ook nog mineralogische “expedities” in verschillende (ondertussen allang stilgelegde) mijnen in de omtrek: hijzelf staat in voor de aankoop van het nodige gereedschap en de verkoop van de specimens terwijl het echte veldwerk wordt uitgevoerd door enkele van de talloze werkloze jongeren uit de streek die zich - nadat ze zich oorspronkelijk hadden toegelegd op het strippen van alle verkoopbare metalen uit de mijninfrastructuur - ondertussen hebben ontpopt als mineralogische prospecteurs. Op mijn vraag of dat allemaal wel legaal in zijn werk gaat antwoordt hij met een knipoog dat hij daarvan niet echt op de hoogte is. Zijn aanbod is duur maar getuigt van hoge kwaliteit: strikt rhomboëdrische calciet uit Herja (verkeerd geïdentificeerd als dolomiet); manganocalciet in twee tinten roze uit Sasar waarbij een eerste donkerdere generatie gesandwicht ligt tussen twee blekere lagen van een latere generatie; en uit Baiut schonkige dolomietkristallen tot tien centimeter, vergezeld van laumontiet (ook ditmaal gaat Vasile hier met zijn identificatie - calciet met kwarts - de mist in). En er is nog meer: Romeo Lupean - ook al uit Baia Mare - biedt eveneens goed Roemeens materiaal aan - waaronder centimetersgrote galeniet kuboctaëders uit Turt en bolvormige marcasetconcreties uit Herja.

Bulgarije is zoals gewoonlijk goed vertegenwoordigd door een hele rist verkopers die zich doorgaans echter beperken tot het stereotiep (en overigens vrij dure) aanbod van galeniet uit Madan - wat de doorsnee verzamelaar vermoedelijk allang in zijn collectie heeft. Dat

geldt evenzeer voor Shukri Sirakov van R&SH Minerals, maar uit het verleden weet ik dat je bij hem - mits kritisch doornemen van zijn aanbod - ook nogal eens op een minder courant specimen kunt stuiten. Deze beurs vormt daarop eens te meer geen uitzondering: mijn zoeken wordt beloond met een zeer goed gekristalliseerde babyroze manganocalciet uit de Krushev Dol mijn in Madan en een goed gekleurde amethyst uit de Chala goudmijn, zo'n honderd kilometer daar vandaan. Bovendien loont het om ook eens bij de "very low-end" Bulgaarse verkopers langs te lopen: bij een daarvan tik ik nog een specimen skeletvormige kuboctaëdrische galeniet uit Madan met ribben tot drie centimeter voor een spotprijs op de kop - de verkoper wist echt niet wat hij met dat vreemd ding moest aanvangen!

In het dagelijks leven is Dariusz Majcher als geoloog tewerkgesteld bij de koperontginning in het Poolse Lubin en in die hoedanigheid heeft hij altijd wel iets speciaals bij uit deze nochtans specimen-arme mijn. De typische honinggele Lubin-barietkristallen zijn doorgaans moeilijk te vinden: het merendeel wordt op de markt gebracht als geslepen bariet/marcasiet combinaties. Maar dit jaar heb ik blijkbaar geluk: een millimeterdunne maar wel twintig centimeter lange, ongeschonden bruingele barietstalactiet én een (voor deze mijn atypische) witte bariet zijn mijn deel. Bovendien heeft Dariusz ook nog oude barietspecimens met zwavelkristallen uit Machow: deze mijn was ooit vooral bekend vanwege haar zwavel- en celestienkristallisaties maar werd in de negentiger jaren gesloten vanwege potentieel contaminatiegevaar voor de nabijgelegen Vistula-rivier. Eveneens uit Polen is de hoogst merkwaardige outfit van Beata Sokolowski: hier kan je enkel terecht voor synthetische specimens die onder diverse kleuren en fantasienamen aan de man worden gebracht - inclusief de nodige verwittigingen dat het om labokristallisaties gaat! Kopersulfaat, diverse ammonium- en magnesiumfosfaten, nagenoeg de hele aluinfamilie, rood- en geel bloedloozout: je hoeft het maar te bedenken of ze hebben het - op voorwaarde dat het niet al te giftig is (kaliumdichromaat staat bijvoorbeeld dan weer niet op het programma).

Gabor Koller biedt sterk fluorescerende opaal-AN aan (bij oudere verzamelaars beter bekend als hyaliet) uit Tarczal, Hongarije: onder UV (SW) lichten die dingen zo groen op als gras. Strikt gezien is dit geen nieuwe introductie - verleden jaar had Gabor er al enkele exemplaren van bij, maar dit jaar is er volop keuze. Oudere, analoog groen-fluorescerende opaal-AN uit Hongarije kwam uit Monok: Tarczal ligt daar dicht in de buurt.

Er worden terug klassieke pyriet-pentagondodecaëders op hematiet aangeboden uit Rio Marina, Elba. Vermoedelijk is dit oude voorraad want bij mijn weten kan verzamelen in Elba vanwege de tegenwoordige wettelijke restricties een hachelijke bezigheid worden. Deze stukken vallen op door de gaafheid en de grootte van de pyrietkristallen (tot zeven centimeter) én - eerder uitzonderlijk voor deze beurseditie - door hun vrij redelijke prijs.

KARP biedt sperryliet-kristallen aan (een platina-arsenide) uit de Oktyabrskiy mijn nabij het Russische Noril'sk: vanaf honderd Euro kun je je al een kristalletje van enkele millimeter aanschaffen van dit vrij zeldzaam spul maar uiteraard stijgen de prijzen hier exponentieel met de kristalgrootte.

En daarmee zijn we stilaan in Azië aangeland. Iraanse mineralen zijn de laatste jaren een echte hype geworden: nadat het regime er de laatste jaren iets minder schurkachtig werd bevonden beginnen die druppelsgewijs hun weg naar het Westen te vinden - zij het dan wel aan schrikwekkend hoge prijzen. Enkele honderden Euro voor een thumbnail mimetiet, wulfeniet of cerussiet zijn hier de norm en zelfs een voor een simpele calcietskalenoëder betaal je al minimum honderd Euro. Maar na lang zoeken wordt mijn zoektocht naar betaalbare exemplaren dan toch nog beloond: Hans-Jürgen Wilke heeft tegen een vrij behoorlijke prijs nog enkele uitstekende handstukken botroïdaal oranje mimetiet met wulfeniet, cerussiet en loodmenie als toegift die hij in 1977 zelf verzamelde in de Chah Mileh mijn in wat toen nog Perzië werd genoemd. Het land stond toen nog onder het

bewind van de westersgezinde dictator “Shah” Reza Pahlavi; in 1979 werd de macht overgenomen door de Ayatollah Khomeini en zijn “geestesgenoten” en daarmee was het (verzamel)feest voor lange tijd afgelopen. Je vindt een uitgebreid verslag van Wilke’s mineralogische expeditie in de regio Anarak - toen nog het Perzisch Mekka voor verzamelaars - in diverse Lapis 1977 nummers onder de titel “Persisches Tagebuch”: op pagina 25 van het Juli-nummer zie je hem nog (weliswaar een stuk jonger) breed glimlachend bij het verlaten van de mijn met in beide handen welgevulde plastic tassen. Où sont les neiges d’antan?

Het Chinese aanbod is dit jaar ronduit bedroevend en veel van de gevraagde prijzen zijn ridicul hoog. Ik noteer amper twee nieuwigheden en het kost heel veel moeite om daarvoor (min of meer) redelijke prijzen te bedingen. De eerste nieuwkomer betreft zuiver-octaëdrische fluorietfloaters uit Huanggang, Binnen-Mongolië met een ribbe tot acht centimeter. Ze zijn zonder uitzondering volledig bedekt met een vrij dikke witte coating waaronder op sommige vlakken nog een geparketeerde kubusstructuur schuil gaat. Naar de interne fluorietkleur heb je - tenminste bij de gave exemplaren - het raden: enkele geschonden roze voorbeelden worden door de verkoopster wel heel suggestief naar voor geschoven, maar bij nader inspecteren van het hele lot blijkt dat grijsgroen en grijsviolet evengoed vertegenwoordigd zijn. De tweede nieuwheid betreft kristallisaties van kleine, maar duidelijk tetraëdrische sfaleriet (variëteit marmatiet) kristallen op forse, goed beëindigde kwartsnaalden tot zo’n twintig centimeter lengte. In enkele gevallen krijg je daar nog een bonus van kleine hematietroosjes bovenop. Dit materiaal is eveneens afkomstig uit Binnen-Mongolië, maar dan wel uit een van de vele zinkmijnen (welke blijft tot hiertoe onbekend) uit de Dongwu Qi Banner (de zeven Huanggang mijnen situeren zich in de nabijgelegen Hexigten Banner). Voor de rest blijft het Chinees aanbod beperkt tot mineralen die enerzijds niet echt nieuw zijn maar anderzijds ook nooit massaal aangeboden werden - en tot heroptredens van spullen die uit het verleden al genoegzaam bekend waren maar waarvan nu oude voorraden of nieuwe oogsten worden aangesproken. Tot de eerste categorie behoren de indrukwekkende maar o zo dure kermesiet uit Caiwa, Shaanxi; de uitstekende azuriet uit de Khanong/Sepon mijn in Laos (zeer beperkt aanbod - ook dit jaar terug achter het net gevestigd!); en de prachtig-blauwe gibbsiet op zijn typisch brokkelige breccie-matrix uit de Hongsheke bauxietafzetting in Yunnan. Onder de “revival” categorie reken ik dan weer azuriet uit zowel Liufengshan, Anhui als Daye, Hubei en de honinggele bariet op groene fluorietmatrix uit Xiefang, Jiangxi. Daartussenin situeert zich dan bijvoorbeeld plumbogummiet uit Laohu, Guangxi dat blijkbaar toch iets minder zeldzaam is dan bij zijn introductie in 2014-2015 werd gesuggereerd en dat nu volop verkrijgbaar is. Maar de opmerkelijke verzamelaar kan ook binnen deze herintroducties zeker nog zijn gading vinden: dit is voor velen het geschikte moment om de gaten binnen hun China-collectie op te vullen of om hier en daar een eerder verworven specimen te vervangen door een kwalitatief beter. Ter illustratie: in 1997 - toen de eerste Chinese specimens in een redelijk volume hier op de markt beschikbaar kwamen - kocht ik van een mineralen-BV (Bekende Verkoper, correcter ware BW - Bekende Woekeraar) voor een aanzienlijk bedrag een kleine “zonnebloem”-pyriet uit Changsha, Hunan (ook de vindplaats klopte niet: die werd later gecorrigeerd tot Liuzhou, Guangxi). Nu stoot ik ergens te velde - louter toevallig en tegen een fractie van wat ik toentertijd neertelde - op een meer dan vuistgroot specimen van twee ongeschonden “zonnebloemen” die ook nog eens beeldig op hun originele kleimatrix zitten!

Ook voor liefhebbers van het betere India/Deccan-werk was Sainte-Marie in het verleden doorgaans de moeite en dat is dit jaar niet anders, al is het nu wel extra knokken (figuurlijk wel te verstaan!) om aanvaardbare prijzen uit de brand te slepen. Sushil Sonawane van Large Wings International heeft aantrekkelijke honinggele calcioglobules op een bed van sterk contrasterende, slanke witte scoleciëtkristallen uit Rahuri en messcherpe calcietskalenoëders op nóg scherpere mesolietnaalden uit Kannad. Ook een

nieuwigheid, maar dan wel een die ik niet kan appreciëren, zijn wat hij “tumbled scolecite balls “ noemt: beschadigde scolecietaggregaten die met de hogedrukspuit werden behandeld tot alle naalden er af zijn en ze er nagenoeg volmaakt sferisch uitzien - een (wan)praktijk die in het verleden ook al werd toegepast op thomsoniet uit Aurangabad. Veel van die Indische nieuwigheden zijn niet langer afkomstig uit de klassieke steengroeven maar uit het boren van waterputten: constructies van zo'n tien meter diameter die tot veertig meter diep in het basalt worden gehouwen. Het aanbod van dergelijke specimens is kwantitatief doorgaans aan de kleinere kant, wat ze nog eens extra duur maakt. Zo ook bij Nikhil Kotekar van Deccan Minerals Inc die “marshy” apophylliet aanbiedt uit bronconstructies uit Sakur en uit Samgamner, beide in Ahmadnagar: de kristallen zijn door insluiting van celadoniet volledig opaak geworden en variëren in kleur van licht- naar diepgroen. De lichtgroene versie doet op het eerste zicht sterk denken aan de microklien variëteit amazonietkristallen uit Colorado, USA (die uiteraard wel een totaal andere kristalvorm vertonen!).

Afrika is als volgende aan de beurt - we starten in Marokko. De bekende groengele apatietkristallen uit de regio Imilchil zijn nu beschikbaar op matrix én van een goede kwaliteit maar dan moet je daar wel minimum 750 Euro voor over hebben. De ondertussen goed vertrouwde blauwe bariet van Jebel Ouichane is duidelijk op zijn retour: het aanbod is sterk afgebouwd en ook kwalitatief is er een terugloop merkbaar - alles in lijn met de bijdrage van Tomasz Praszkiar in extraLapis 48 waarin hij stelt dat de vindplaats nagenoeg uitgeput is en dat de illegale ontginning er sterk aan banden gelegd is. Het aanbod daarentegen uit de koperontginning van Bou Nahas, Oumjrane getuigt van een stijgende kwaliteit: hier vallen vooral de barieten op met indrukwekkende, nagenoeg perfecte tafelkristallen van ettelijke centimeter. Er wordt ook marcasiet gevonden - meestal zijn dit complexe kristallisaties waaruit niet zo onmiddellijk op het blote oog af te leiden valt of het hem om marcasiet dan wel om arsenopyriet of zelfs pyriet gaat - maar dit jaar zie ik voor het eerst echter ook indrukwekkend grote platen kwarts van zo'n vijftieng centimeter doormeter die nagenoeg volledig bezet zijn met perfecte speerpuntkristallen, zoals we die van bijvoorbeeld Cap Blanc Nez kennen. Voorlopig blijft hun aantal nog beperkt tot twee maar hoop doet leven en één daarvan bevindt zich momenteel alvast al in een collectie in het Antwerpse... Verder is Hicham Haouati er in geslaagd een oud lot anglesietkristallen uit Touissit op de kop te tikken. De kleur werd niet met hypochloriet bijgewerkt - wat op zich al een zeldzaamheid is - maar ze zijn nagenoeg allemaal beschadigd en zelfs dan moet je zo ongeveer een tweede hypotheek op je huis nemen om er eentje te kunnen betalen.

William Péraud biedt een lot klassieke N'Chwaningmineralen uit Namibia aan waarvan het niet direct duidelijk is of het om oude voorraad dan wel om nieuwe vondsten gaat: felroze botroïdale rhodochrosiet, zijdeglanzende inesietkristallen en zelfs vrij grote handsstukken goed gekristalliseerd, zeldzaam gaudefroyiet: long time, no see!

Tenslotte maken we de Atlantische oversteek naar Zuid-Amerika. Jean Jacques Abello van Cailloux (what's in a name!) heeft altijd wel iets nieuws uit Brazilië en dit jaar zijn dat geelachtige kwartskristallen uit Bahia waarbij zwavelinsluitels voor de kleur verantwoordelijk zouden zijn. Het betreurde overlijden van Luiz Meneses - jarenlange dé Braziliaanse sterhouder in Sainte-Marie - en het wegblijven van zijn broer Carlos dit jaar hebben echter wel een duidelijke lacune geslagen in het betere Braziliaanse aanbod.

Materiaal uit Peru is sinds verleden jaar verder gedegradeerd naar hoofdzakelijk getumbelde toestanden. Grover Pasion van Import and Export Pasion biedt nog wel goede Peruviaanse pyriet aan: hoogst eigenaardig gevormde en niet onaantrekkelijke quasi-floaters die per gewicht worden verhandeld. Met een kiloprijs van 120 Euro en een pyrietdensiteit van ongeveer vijf tikt dat echter aardig aan!

Het Bolivia-aanbod van Peter Griss is zoals gewoonlijk goed gevarieerd maar dit jaar valt vooral zijn in een klein hoekje verborgen cilindriet op (uiteraard uit Poopó): hier moeten de traditionele, spaarzaam verdeelde losse buisvormige kristalletjes plaats maken voor uitermate royale, zelden geziene centimeter dikke kristalbundels.

Wie dacht dat er in Colombia enkel smaragd wordt gevonden zal zijn mening moeten herzien, maar echt indrukwekkend is dat alternatief aanbod dan ook weer niet: massa's losse, horizontaal gestrieerde kwarts kristallen en fragmenten van kleurloze fluorietkubusjes uit Penas Blancas van hoogstens enkele centimeter met ingesloten enkele spaarzame groene vlekjes - die dankzij een recent beursverslag in MinRecord enkele honderden Euro's per stuk zouden moeten opbrengen.

Uiteraard vind je in Sainte-Marie bij gespecialiseerde handelaars ook een ruim aanbod aan oude specimina. Bij Norbert Stötzel vind je altijd wel goede Duitse en Tsumeb klassiekers - ik noteer er o.a. een indrukwekkende pyromorfiet uit Bad Ems aan een nochtans vrij redelijke prijs. Verder ontdek ik bij CC Minerals nog een hoogst a-typische en vooral aantrekkelijke hemimorfiet mét adamiet op feloranje limonietmatrix uit Ojuela, Mexico en bij onze eigenste Iván Blanco spot ik nog een monumentale wulfeniet uit Touissit, Marokko.

Er is dit jaar ook belangrijk boekennieuws: Rainer Bode ontvouwt zijn toekomstplannen en die zijn niet min! Het Harz-volume is sinds kort effectief beschikbaar. De Schwarzwald reeks wordt uitgebreid tot vier in plaats van drie volumes: het eerste is al uit en de andere volgen in respectievelijk augustus 2016, november 2016 en voorjaar 2017. Verder komt er vanaf de herfst 2017 nog een vierdelige reeks over het Erzgebirge en tenslotte kunnen we Namibia deel II nog dit jaar in september verwachten. Bovendien worden dit stuk voor stuk weer luxe-edities van ettelijke kilo's, uitgegeven mét steun van de Krugerstiftung - zoals we dat van Bode Verlag nu zo stilaan gewend zijn. Uit ervaring weet ik wel dat je Bode's deadlines niet al té strikt moeten nemen maar zelfs mét vertragingen wordt het hier voor de komende twee jaren zeer druk: acht nieuwe volumes is niet niets! De modale verzamelaar zoek zich al maar vast een bijverdienste en neme een architect onder de arm om zijn privé bibliotheekruimte uit te breiden.

Ook tentoonstellingen ontbreken niet: het hoofdthema van dit jaar betreft de combinatie mineralen en wijn (Franse uiteraard - wat had je wel gedacht?!?) in alle mogelijke aspecten van kleuren van wijnen en etiketten tot mineralen uit bekende wijnstreken. Uiteraard vind je hier weer heel wat absolute topstukken geëtaleerd maar toch kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat het algemeen niveau van de expositie lager ligt dan andere jaren: een beetje onvermijdelijk want de beste wijnstreken produceren nu ook niet hoofdzakelijk de beste mineralen.

Een andere opgemerkte tentoonstelling behandelt meteorieten en hun inslagen en werd hoofdzakelijk gestoffeerd door materiaal uit de verzameling Zélimir Gabelica. Absolute aandachtstrekker is hier de beroemde bijna 54 kilo zware meteoriet die in op 7 november 1492 in een korenveld in het Elzasser Ensisheim terecht kwam - amper drie weken nadat Columbus Amerika had ontdekt (maar dat wisten ze hier toen nog niet want de PTT stond toen nog in de kinderschoenen).

Op vrijdagavond om 17.00 hou ik het na drie volle dagen geconcentreerd zoeken, wikken en wegen zowat voor bekeken. Het weer begint af te brokkelen en op weg naar het hotel begint het zelfs stevig te regenen: een duidelijk en letterlijk geval van "après moi, le déluge".

Voor wie het mocht interesseren, naar (goede?) gewoonte misschien toch nog enkele niet-minerale beschouwingen omtrent mijn beursgang van dit jaar. Op culinair gebied kan ik ditmaal wel tegen een stootje want ik heb net een weekje Engeland achter de rug,

inclusief zijn keuken. Ik kreeg er o.a. een beef Stroganoff voorgeschoteld waarbij flagrant de verwittiging “opgelet - kan sporen vlees bevatten” ontbreekt - tenzij Stroganoff een vegetariër was? Als iemand beweert dat ze daar de afgelopen twintig jaar ook maar de minste vordering zouden hebben gemaakt, vergeet het dan maar: het is er nog steeds dezelfde “culinaire” rotzooi - en tot nader order blijft dat ook gelden voor Sainte-Marie en bij uitbreiding zowat het overgrote deel van de Elzas. Voor de rest ga ik hier in tegenstelling met andere jaren geen ellenlange tirade afsteken: ik heb in het verleden al meer dan voldoende culinair advies gegeven, maar ze willen simpelweg niet luisteren.

Niettegenstaande alle goede voornemens van verleden jaar laat ik mij, gewoontebeest dat ik ben, terug inkwartieren in het oude vertrouwde Le Tilleul in Labaroche - goed bekend bij menig MKA'er. Ik had mij verwacht aan de traditionele verwelkoming door Zoef de Haas maar - bij mij breekt er even een heel lichte paniek los - nu blijkt dat die het hotelwezen voorgoed heeft verlaten! Le Tilleul zonder Zoef, dat kan niet, dat is ondenkbaar: jarenlang stooft ze van hot naar her alsof het niets was, op een leeftijd waarop velen onder ons zelfs geen groene bananen meer durfden te kopen. Daarbij zag ze er steeds even onveranderd en tijdloos uit: dezelfde kledij, dezelfde looks, dezelfde schuifelende gang. En nu komt een vrouwspersoon achter de toonbank mij doodleuk vertellen dat ze op haar tweeënzestigste de hele zaak heeft overgelaten aan haar nichtje, in een huis in het dorp is gaan wonen en hier zelfs geen handje meer komt toesteken. Het vrouwspersoon stelt zich daarbij niet zonder enige trots voor als Celine, “het nichtje” in kwestie: samen met haar vriend baat zij nu het hotel uit sinds 1 april van dit jaar - jawel, zij is de derde generatie, mijnheer! Dat nichtje mag ze voor mij alvast veranderen in “nicht” - flink uitgegroeid zoals ze er uit ziet, tenminste toch in de breedte. Voorlopig zal ze er wel niet in slagen om - zoals Zoef dat zo goed kon - plots en overal en vooral onverwachts uit het niets op te duiken.

Ik wordt verwezen (of beter: verbannen) naar het annexgebouw en van vorige jaren weet ik dat dit synoniem staat met een uiterst gebrekkige en onbetrouwbare netbereikbaarheid. Als ik Celine daarop attent maak stelt ze dat dit rond de tijd van de beurs in Sainte-Marie een chronisch probleem is waar helaas niets aan te verhelpen valt. Een keukenhulpje dat zich ongevraagd in de discussie komt mengen bezweert mij zelfs dat de situatie pas helemaal uit hand loopt in het weekend: dan is de lucht oververzadigd met kwalijke emanaties van al die mineralen die in Sainte-Marie geconcentreerd worden. Daarbij werpt ze mij onverholven beschuldigende blikken toe en je hoort ze bijna denken “dat komt hier onze schone berglucht verpesten met zijn negatieve straling en dat durft dan nog komen te klagen ook”. Qué? Ik geloof mijn eigen oren niet - hier houden ze er blijkbaar toch nog heel eigen ideeën op na omtrent e-technologie. Hoe achterlijk zijn ze dan nog wel? Wie weet wat vreten ze buiten het toeristisch seizoen nog zo allemaal uit? Komt allen naar Labaroche in november voor de jaarlijkse heksenverbranding met aansluitend de maagdenofferfeesten? Misschien moet ik voor volgend jaar nu eindelijk toch wel eens echt werk maken van dat zoeken naar een ander hotel?

Nog ander breaking news uit Le Tilleul: de ultrageheime toegangscode tot het annexverblijf is gewijzigd - na jaren onveranderd te zijn gebleven! Niet dat het veel uitmaakt: de hoofddeur blijft bij warm weer onveranderlijk wagenwijd open - de logica is waarschijnlijk dat al dat werkschuw stelend tuig dan toch te lui is om op rooftocht te gaan. Voor de rest blijft het behelpen met een kamer waarin alle beloofde faciliteiten in een veel te kleine ruimte zijn geperst. De handle van de regelkraan in de douche is vrij laag geplaatst en steekt vervaarlijk uit binnen de cabineruimte zodat je die met elke niet perfect gecoördineerde beweging van je (met de leeftijd alsmaar uitdijende) achterstevon onbedoeld op aan/uit of heet/koud ajusteert met alle gevolgen van dien. Verder beperkt de schuin oplopende wand achter de WC-pot je verblijf aldaar tot een strikt dubbelgevouwen toestand.

Maar mij kan het allemaal niet meer raken: mijn beurs kan in alle geval - niettegenstaande het gebrek aan nieuwigheden en de bijwijlen idioot hoge vraagprijzen - alvast niet meer stuk. Op zaterdagmorgen rij ik dan ook goedgezind huiswaarts - niettegenstaande de blijvend slechte weersverwachting en het feit dat de Rode Duivels nog altijd onverdiend in de running zijn - al neuriënd van “k heb mijn wagen volgeladen”: maar ditmaal niet met oude wijven maar met ... je mag één keer raden!

RAYMOND DEDEYNE